

Servei d'immigrants a domicili

VISCA EL SISTEMA

SEBASTIÀ ALZAMORA

ESCRIPTOR

Xavier García Albiol, púgil retirat que actualment treballa com a alcalde de Badalona, té una idea ben clara del que en publicitat es coneix com a *target*, o mercat objectiu: és a dir, el destinatari ideal d'una determinada campanya, producte o servei. Ell en té un, de producte, que és el del batlle de perfil vagament feixistoide que l'emprèn amb energia digna d'un film de Chuck Norris contra els immigrants, que en la seva visió del món són els causants principals de tots els mals que pateix la ciutat que ell governa. I és conscient de tenir un mercat objectiu, que són els ciutadans que el van votar justament perquè estan convençuts que els immigrants són la causa principal de tots els mals que pateix la ciutat on ells resideixen. En conseqüència amb aquest estudi de mercat, García Albiol no perd oportunitat de demostrar que té ben present la mena de suports que va obtenir, ni de representar el seu paper de flagell de la immigració, il·legal, legal o de tota mena. Un dia són els gitanos romanesos, un altre dia els musulmans, i anar-li fotent. La seva última proesa, com és de domini públic, ha estat prohibir els resos en la via pública de la comunitat musulmana badalonina durant el Ramadà. Segons el flamíger alcalde, aitals pràctiques religioses donen de Badalona "una imatge més pròpia del Tercer Món que de la tercera ciutat de Catalunya". Com hauria dit John Rambo, *est es un infierno*.

Naturalment, per representar amb propietat el paper en què García Albiol ha decidit encasellar-se, és fonamental deixar ben clar que un no s'arruga davant de res ni de ningú. Per això també s'ha apressat a contestar a les crítiques que ha aixecat la seva decisió amb un desafiament: "Si a algú no li sembla bé, que em doni la seva adreça i li enviaré els musulmans a resar a la porta de casa seva". Ui, quina por. Si no li fa res, alcalde García Albiol, no li donaré la meua adreça en aquest article, però, si així ho desitja, pot posar-se en contacte amb mi a través d'aquest diari benemèrit i l'hi proporcionaré amb molt de gust. Ara bé: dubto que, tot i així, estigui vostè en condicions d'enviar-me la comunitat musulmana de Badalona a resar a la porta del meu domicili. Més que res perquè la comunitat musulmana de Badalona no és cap paquet que es pugui enviar per servei de misatgeria, sinó un grup de persones. I vostè no és ningú per enviar un grup de persones a resar, ni a fer res, a un lloc on no vulguin anar. Se'n diu democràcia, sap? I és el sistema pel qual vostè ha accedit a l'alcaldia de Badalona, ni que sigui a través dels vots que li ha procurat la demagogia més barata i barroera.

La democràcia, per cert, també és el sistema que garanteix la llibertat de culte, i això vol dir que un grup de ciutadans practicant la seva religió no té res a veure amb cap imatge del Tercer Món. En canvi, personatges com vostè sí que donen la imatge, el to i el regust agres del pitjor que pot oferir la nostra part del món, aquella mena de residu que no sabríem a quina adreça enviar.

Equivocar-se d'enemic

Com una bomba: així va caure sobre els nostres caps l'anunci d'Albert Sánchez Piñol de publicar la seva propera novel·la en castellà. Un dels escriptors amb més públic a dins i fora del nostre país anunciava que havia optat pel castellà per a la seva propera obra. Un acte d'absoluta llibertat i de plena normalitat... si no fos que no vivim en un país normal. Ho sabia l'editorial i ho sabia l'autor: l'únic titular de l'anunci no era l'argument de la història, ni la data de publicació, sinó el canvi de llengua. Els interrogatoris als quals es va sotmetre l'autor en una maratoniana i esgotadora ronda d'entrevistes desembocaven inevitablement en la mateixa pregunta: per què en castellà? Per què aquesta tria? Per què ara? Per què? Per què? La seva explicació va ser tan clara com irrefutable: "La vaig començar a escriure en català i no em sortia res. Quan m'hi vaig posar en castellà, tot va començar a fluir i ja no vaig parar". El millor de l'explicació és que no era ideològica, feia tan sols referència al procés creatiu: el canvi de llengua havia estat únicament degut a la voluntat de desbloquejar la paràlisi narrativa.

Algú s'ha precipitat a dir que Sánchez Piñol ho ha fet per guanyar lectors, que és l'eufemisme per no dir que ho ha fet per guanyar més diners. Però aquesta hipòtesi és poc versemblant, en primer lloc perquè Sánchez Piñol sempre ha venut molts més exemplars en català que no pas en castellà i per tant tria la llengua que menys beneficis li ha donat fins ara. Però és que, a més a més, en una de les múltiples entrevistes que ha concedit, ha reconegut que la novel·la "té el punt de vista del catalanisme", és a dir, que manté la complicitat amb les idees que ell sempre ha manifestat. No se m'acut una estratègia menys

ERNEST FOLCH

EDITOR

comercial i menys pensada a buscar el benefici propi que anar a defensar la causa d'un catalanisme, sigui quin sigui, vehiculat amb la llengua castellana. Si ho feia per guanyar diners, quina tàctica tan equivocada! Coneixent el lloc on ens ha tocat viure, és probable que d'entrada Sánchez Piñol es quedés més sol que un mussol: aquí l'abandonaran per la tria de la llengua, allà el marginaran per la tria de la temàtica i pel seu posicionament ideològic. No, no era cap campanya de màrqueting. Era tan sols un escriptor explicant com i per què ha escrit un llibre.

Una vegada més, la substància no era en l'anunci de Sánchez Piñol sinó en la reacció que ha tingut una part del país en conèixer la notícia. La sensació inicial de xoc ha estat un mirall del que ens passa, un reflex de l'estat esquizofrènic en què vivim. S'ha interpellat l'autor com si fos el responsable d'alguna cosa, com si fos còmplice d'un nou atac contra el català, i l'únic cert és que la tria de Sánchez

Sánchez Piñol sempre ha venut molts més exemplars en català que no pas en castellà i per tant tria la llengua que menys beneficis li ha donat fins ara

DE FIT A FIT

JORDI DURÓ

Piñol no té res a veure amb la precària situació de la llengua catalana. Perquè molts hem denunciat, i ho seguirem fent, que el català pateix una situació d'absoluta inferioritat. Només cal fer una ullada a la cartellera, on les pel·lícules en català viuen una situació humiliant de parcial o total desaparició. És una heroïtat trobar un DVD infantil en català, i és una quimera que et jutgin en català. Ningú pot negar que la situació en què està la nostra llengua és, en alguns àmbits, de total arraconament, sotmesa a una pressió insuportable per la llengua dominant. Però reivindicar la llengua hauria de ser compatible amb respectar la tria que pugui fer qualsevol escriptor en un moment determinat.

Sánchez Piñol ha tingut la gosadia d'actuar com si ja fóssim independents. Com si ja ens haguéssim alliberat de tots els complexos que portem a sobre i visquéssim ja en un país normal. És admirable la naturalitat amb què ho ha explicat i la predisposició gandhiana que ha mostrat a rebre bufetades injustes. "Em diran que he desertat", ha dit amb gran resignació, i de fet la paraula *traïdor* ja circulava de boca en boca aquella mateixa tarda. Abans que comencin a disparar-li els francotiradors de la puresa, caldrà recordar a tots els que el critiquen que no hi ha gaires llibres que hagin fet tant pel català com *La pell freda*, venuda com un *bestseller* en molts països del món i divulgadora de la nostra cultura més enllà de les nostres fronteres. Que en el seu procés creatiu hagi decidit triar el castellà no ens pot fer confondre el tret una altra vegada. Una de les especialitats del nostre país és equivocar-se d'enemic. Per cert, enmig de tant soroll, caldrà que no oblidem llegir la novel·la. A veure si al final ens passarà per alt el més important.

MAL CONTRACTE SOCIAL